

ספרי' — אוצר הספרים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל
שניאורסאהן

מליובאוויטש

בשלח

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק כא
(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי
„מכון לוי יצחק”
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שישים ותשע לבריאה
שנת הקהל

לזכות

הרה"ת ר' יעקב יוחנן הלוי בן הרבנית מרת לאה שיחי
רייטשיק

הרה"ת ר' אליעזר בן מרת חי' דרייזל שיחי
טורין

ליום הולדתם, ביום טו"ב שנתבשר בשורות טובות
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחי
שגלוב

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:
<http://www.torah4blind.org>

בשלח

א. סעודה שלישית – "לא תמצאוהו"

מן הפסוק! "ויאמר משה אכלוהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאוהו בשדה", שבו מוזכרת המילה "היום" בקשר לאכילת המן בשבת שלש פעמים, לומדים חז"ל² את חובת אכילת שלש סעודות בשבת.

אמנם, עיקרה של הסעודה היא אכילת פת³, אך בקשר לסעודה שלישית מובאת בשולחן ערוך⁴ מחלוקת בין הפוסקים: יש דעות שגם סעודה שלישית חייבים באכילת פת, ויש מקילין.. שיכול לקיים סעודה שלישית בכל מאכל העשוי מחמשת המינים שמברכים עליו בורא מיני מזונות שהוא נקרא מזון, ויש מקילין עוד שיכול לקיימה גם כן בדברים שדרך ללפת בהן את הפת כגון בשר ודגים וכיוצא בהם.. ויש מקילין עוד שאפילו בפירות יכול לקיימה⁵.

ואדמו"ר הזקן מסיים בשולחן ערוך שלו: "ואין לסמוך כלל על כל זה אלא אם כן אי אפשר כלל בענין אחר, כגון שהוא שבע ביותר ואי אפשר לו לאכול פת בלי שיצער את עצמו".

למרות זאת ידוע המנהג של רבותינו נשיאנו⁶ שנהגו בדרך כלל לא לאכול פת

בסעודה שלישית. הם נהגו לצאת ידי חובת סעודה זו בטעימה כלשהי.

הסיבה לכך היא⁸: הסעודה השלישית נלמדת מהפעם השלישית שבה נכתבת המילה "היום" בפסוק, ושם אומרת התורה "היום לא תמצאוהו" – השלילה של מציאת המן. לפיכך, מתאים שבסעודה השלישית יורגש הדבר על ידי אי-אכילת פת, בדומה ל"לא תמצאוהו" של המן – לחם.

ההסבר הפנימי לכך מבואר בתורת החסידות⁹: הסעודה השלישית של שבת היא כנגד השבת שלעתידי לבוא, כפי שנאמר גם ב"ב"ח"¹⁰ – אשר עליו נאמר¹¹ "עולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה...", וההמשכה היורדת אז לעולם היא בבחינת "אין", כנאמר ברבינו בחי"ל¹². לכן, סעודה זו אינה סעודה רגילה, ומודגש בה הענין של "לא תמצאוהו" – אין אוכלים פת, אלא יוצאים ידי חובה בטעימה כלשהי.

לקדש אחרי תפלת שחרית, להתפלל מנחה, ולפני שקיעת החמה ליטול ידיי לסעודה. ויש לומר, שיצא י"ח סעודה שלישית באכילת מזונות אחרי הקידוש שהרי ה' קידוש במקום סעודה. (וראה שקו"ט בכגון זה – פס"ד להצ"צ (חידושים לרי"ז) שנו, סע"ג ואילך. ובארוכה – שו"ת דברי נחמ"י סי' טז ואילך. ואכ"מ).

(8) לבוש סרצ"א ס"ה. וראה גם פס"ד להצ"צ שם שנו, סע"ב.

(9) ראה היום יום שם. מאה שערים מד, א. אה"ת פרשתנו ע' תרכא וע' תרלא. המשך תער"ב ח"ב ע' אקכו ואילך. וראה גם המשך תרס"ו ע' תקמב. ולהעיר גם ממגיד מישרים פ' צו ד"ה אור ליום שלישי.

(10) אר"ה שם. ומה שכתב שהוא כנגד הסעודה דלע"ל (דליתן ובת זוגו) – ראה לקמן סעיף ז והערה 34.

(11) ברכות יז, א.

(12) עה"פ פרשתנו כאן. הובא גם בפס"ד להצ"צ שם.

- (1) פרשתנו טז כה.
- (2) שבת קיז, סע"ב. ולדעת אדה"ז (שו"ע אר"ח ר"ס רעד) לימוד זה הוא רק "רמז".
- (3) ראה שו"ע אדה"ז שם ס"ה. סי' קפח ס"י.
- (4) אר"ח סרצ"א ס"ה (בשו"ע אדה"ז – ס"ז).
- (5) לשון אדה"ז שם.
- (6) שם. מהמחבר שם.
- (7) וראה היום יום כב אדר א.
- (8) בספר השיחות תש"ב ע' 29 (וראה סה"ש תרצ"ז ע' 217), שמנהג כ"ק אדמו"ר מהרש"ב נ"ע בשבתות החורף ה'

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תשנ"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח). שיחות הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלמה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770, על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הנדפס בספרי לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלות בשבת, בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת "אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים ה'תשנ"א

מדור מיוחד לספרים וחבורות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הכוסף והתשוקה והגעגועים להגאולה (עד עתה), צ"ל עכשיו גם ובעיקר רגש השמחה מזה שהגאולה באה בפועל ממש ברגע זה ממש.

(משיחות יום ה' פ' בשלח, י"א שבט וט"ז בשלח, י"ג שבט, שבת שירה תשנ"ב)

ב. חלקי התורה "כולא חד"

תורתנו הקדושה היא תורה אחת, ופנימיות התורה ומנהגיה, וחלק ההלכה שבתורה הם "כולא חד"¹³. כלומר, כל חלקי התורה תואמים זה לזה ועולים בקנה אחד. ומובן, שמנהג של גדולי ישראל ושל ההולכים בעקבותיהם מלכתחילה על פי פנימיות התורה, איננו "קולא" ו"דיעבד" על פי ההלכה, ח"ו.

יש להבין: אמנם, לפי ההסבר בפנימיות הענינים סעודה שלישית היא נעלית מאכילה, וזהו הטעם לאי-אכילת פת, אך לפי ההלכה זוהי בכל זאת "קולא", עד כדי כך שאדמו"ר הזקן אומר "ואין לסמוך כלל על כל זה"¹⁴, אלא במקרה של "בדיעבד", כאשר הוא מאד שבע לפני כן. וכיצד תואם הדבר עם המנהג, שלפי החסידות זהו הידור לא לאכול פת?

ג. עיקר סעודת שבת – עונג

ויש לומר, שההסבר לכך הוא:

על מצות אכילת שלש סעודות בשבת, אומר אדמו"ר הזקן¹⁵: "שמצות סעודות שבת אינה אלא בשביל עונג". כלומר, שבכל שלש הסעודות בשבת אין חובה על עצם אכילת פת, כשלעצמה¹⁶, אלא החובה היא על העונג שבכך.

לפי זה, שבכל סעודות השבת החובה היא על העונג ולא על האכילה, כשלעצמה, הרי כאשר האדם מצטער מן האכילה, הרי לא זו בלבד שלא חלה עליו חובה לאכול, אלא יותר מכך – חלה עליו חובה לא לאכול, משום

(13) דגלה ונסתר דתורה הם גופא ונשמטא דאורייתא (זח"ג קנב, א).

(14) ואף שבהגהה (להמהרי"ל) לשו"ע אדה"ו סי' קפח שם שיוצאים כל הג' סעודות במזונות – הרי הלשון בהיום יום שם: "איזה דבר".

(15) שו"ע אורח חיים סרפ"ח ס"ב. ועד"ו כתב לגבי סעודה שלישית – סרפ"א ס"א. וראה גם סקס"ז סכ"ג.
(16) כבאכילת פסח, קרבנות בכלל ועוד.

שאכילה כזו היא ההיפך מתכלית סעודות השבת, היפך העונג, וייתכן שביאור לשונו של אדמו"ר הזקן¹⁷ "אין צריך לצער את עצמו לאכול", הוא, שאדם המצטער אינו צריך ואף אסור לו כמעט.

כפי שכותב אדמו"ר הזקן בפירוש¹⁸ בקשר לתענית ואי-אכילה בשבת, ש"אדם שהאכילה מוקת לו שאז עונג הוא לו שלא לאכול, אינו צריך לאכול כלל וכמעט שאסור לו לאכול שלא יצטער בשבת".

וכשם שנאמר לגבי אי-אכילה בכלל, כך הוא גם לגבי הפרטים באכילה¹⁹: אם הוא מצטער מאכילת פת בסעודת שבת, הוא חייב מלכתחילה לא לאכול פת. ואדרבה, אם הוא יאכל פת, הרי הוא יעשה בכך דבר הנוגד את תכלית סעודת שבת.

ד. ההידור של המצטער באכילת פת בסעודת שלישית

לפי זה יש לומר:

חובת אכילת פת בסעודה שלישית חלה רק כאשר זהו עונג לאדם. אך לא כן כאשר אין לאדם עונג באכילת פת: בידעו באמונה שלימה שבזמן סעודה שלישית, רעוא דרעוין, מאירה בחינת "היום לא", בחינת "אין". ושוהו זמן מעין יום הכיפורים, הנקרא "שבת שבתון", ומעין עולם הבא, אשר "אין בו לא אכילה ולא שתיה" – ומשום כך אכילת פת היא צער בעבורו – אז אין קיימת מלכתחילה חובה לאכול פת בסעודה שלישית. ואדרבה: אצל אדם כזה זהו הידור לפי ההלכה לא

(17) סרפ"א ס"א.

(18) סרפ"ח שם.

(19) וראה גם שו"ע אדה"ו סרמ"ב ס"ז גבי המצטער באכילת דגים.

להצטער באכילת פת, אלא לצאת ידי חובת הסעודה בטעימה כלשהי²⁰.

ויש לומר שמשום כך נהגו רבותינו נשיאנו לצאת ידי חובת סעודה זו בטעימה כלשהי, כי הם חשו באור המאיר בסעודה שלישית²¹, והחסידים – הרי הם מקושרים לרבותינו, לומדים את תורתם על מנת לעשות, והולכים בדרכיהם.

ה. הטעימה בסעודה שלישית – מעלה

אך עדיין צריך להבין:

כיוון שבזמן של מנחת שבת מאירה בחינת „היום לא“, לא היתה צריכה להיות שום סעודה בזמן זה, כשם שיום הכיפורים אסור באכילה, וכפי שמוצאים²² שרבי שמעון בר יוחאי המיר את הסעודה השלישית של ערב פסח שחל להיות בשבת בדברי תורה על מעשה מרכבה. מדוע, בכל זאת יש הכרח בטעימה, לפחות של פירות?

במספר מקומות בתורת החסידות²³ מובן, שבסעודה השלישית צריכה להיות טעימה כלשהי, ולא כיום הכיפורים אשר אסור

(20) וע"ד משנ"ת (לקו"ש חכ"ט ע' 212; 218) בענין שינה בסוכה – דאחרי שדיבר כ"ק אדמו"ר האמצעי בענין שינה בסוכה מצד המקיפים דיבנה, הרי השינה של אלו המוגשים את המקיפים או הולכים באורחותיו של אדמו"ר האמצעי – בגדר צער, והמצטער פטור מן הסוכה.

(21) לפי זה יש לבאר מ"ש בשיחת ליל ב' דהגה"ס תרפ"ט (סה"ש תרפ"ט ע' 30) – שאחרי ביאת אדה"ז מפ"ב בפעם הב' ואמירת הדרוש שבו הזכיר את הענין ד„היום לא“, הפסיקו לאכול סעודה שלישית (בבית הרב),

„לפי שאז בביאתו מפ"ב (והעיקר בפעם הב') התחיל הדא"ח להיות מצד הפנימיות דוקא“ (ספר השיחות תורת שלום ע' 26) – אז פעלה אמירת הענין ד„היום לא“ בפנימיות, שהרגשת ענין זה תהי' באופן שתפעיל צער בהאכילה ועונג בהעדרה.

(22) זח"ג צה, א – הובא במג"א סתמ"ד סק"ב (בשם השל"ה).

(23) אזה"ת, המשך תרס"ו והמשך תער"ב שבהערה 9.

באכילה – לא מפני מעלתה של הסעודה השלישית, אלא להיפך, משום שהיא איננה יותר מאשר מעין עולם הבא ויום הכיפורים.

אך ברשימתו של כ"ק מורי וחמי אדמו"ר²⁴, בשם אביו כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע נאמר: „הא דסעודה שלישית היום לא... היינו שאין צריך פת, אבל צריך לטעום איזה דבר, ואמר רבי יוסי²⁵ יהא חלקי מאוכלי ג' סעודות“.

אך מניסוח הדברים ומהמשך הענין „צריך לטעום איזה דבר“ והבאת מאמרו של רבי יוסי „יהא חלקי...“, מובן, שהענין של „צריך לטעום...“ הוא מעלה של סעודה שלישית.

כן אינו מובן, לכאורה, מדוע מביא הרבי נ"ע את מאמרו של רבי יוסי כהוכחה לדבריו: אם מדובר כאן על חובת אכילת סעודה שלישית על-פי ההלכה – צריך לציין בראש ובראשונה את עצם החובה²⁶. ואם מדובר על ההסבר של הפנימי „צריך לטעום...“ – מהי ההוכחה לכך מדברי רבי יוסי?

1. מהי משמעות ההתברכות „יהא חלקי“?

כדי להבין זאת יש להקדים ולבאר את מאמרו של רבי יוסי:

לכאורה, אין מובן: החובה לאכול שלש סעודות בשבת היא הלכה מופרשת בסוגיא שם בגמרא, ומהי אפוא המשמעות של האיחול „יהא חלקי...“²⁷?

(24) נעתקה בהיום יום שבהערה 7.

(25) שבת קיח, ב.

(26) אף שבמאמר ר' יוסי הובא גם בטור (ועוד) ר"ס רצא – הרי הביא שם עוד מאמרי חז"ל במעלת סעודה שלישית; ובכל אופן הו"ל להביא גם את עצם החיוב.

(27) ער"ו צריך להבין במאמר ר' נחמן (שהובא לאח"ז בגמרא) „יתני לי דקיימית ג' סעודות כו...“ וכבר כתבו התוס' (בכורות ב, ב ד"ה שמא) שמכאן ראי' שבומנם לא היו נוהגין בג' סעודות. וראה מ"ש בזה בחזק"ג מהר"ל לרש"י, שם,

סג.

יום העשירי בחודש האחד עשר בדורנו זה הוא יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו נעשית העלי' ד„כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו“ לדרגא נעלית יותר, ועד לעילוי שבאין-ערוך. . והשלימות העיקרית בזה נעשית בעשירי והאחד עשר בחודש אחד עשר בשנה זו – שנת הארבעים ושתים (תש"י-תשנ"ב), שקשורה עם שם מ"ב שעל ידו נעשים כל עניני העליות – שכבר נשלמו כל העליות דמ"ב ימי ההילולא, וכל העליות שע"י מעשינו ועבודתנו במ"ב השנים (בהוספה על השלימות ד„ויהי בארבעים שנה“) שהם בדוגמת מ"ב המסעות במדבר העמים שבדור זה (דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה), ותיכף ומיד ממש נעשית הכניסה לארץ טובה ורחבה בגאולה האמיתית והשלימה.

. . . והוראה נוספת וג"כ עיקרית בענין השירה בנוגע לעבודת התפלה (שנקראת גם בלשון רינהי (שירה)) באופן של שירה (כידוע שרבינו הזקן הי' מתפלל בקול ושירה) – שנוסף על השירה הקשורה עם העלי' מלמטה למעלה, צ"ל עכשיו (לאחרי גמר כל העליות) השירה שמצד הדביקות וההתכללות בהעליון, כהכנה והתחלה ל„שיר חדש“ דלעתיד לבוא.

ובמיוחד בנוגע להתפלה על הגאולה האמיתית והשלימה (ובפרט לאחר שכבר „כלו כל הקיצין“, ונשלמו כל עניני העבודה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) – שנוסף על רגש

(1) תניא אגה"ק סד"ך וביאורה.

(2) דברים א, ג.

(3) ספרי ר"פ ואתחנן. ועוד.

(4) סנהדרין צז, ב.

עד מתחיל!... חזירות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", וכבר בא!

(משיחות ש"פ בא, ו' שבט, וש"פ בשלח, שבת שירה, י"ג שבט תשנ"ב)

(4) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

המהרש"א²⁸ מפרש, שהסיבה לדברי רבי יוסי "הא חלקי מאוכלי שלש סעודות..." – וכן אמירותיו "הא חלקי" לגבי מספר ענינים המובאים שם בגמרא – היא "כדי לזרז את הבריות".

אך לכאורה אין הדבר ברור: אמנם, על הענינים שהם בבחינת ההידור, מדת חסידות וכדומה מתאים להתבטא בלשון "הא חלקי" כדי לזרז את הבריות, אך כיצד מתאים להתבטא בלשון זו לגבי שלש סעודות, שזוהי חובה מוחלטת?

אי אפשר לתרץ²⁹, שרבי יוסי התכוון לאזהרה של "החכם עיניו בראשו", שאדם לא ימלא את כרסו בסעודת הבוקר, כדי שיוכל לאכול סעודה סעודה שלישית¹⁷ – כי קשה לומר שעל דבר כה פשוט יתברך רבי יוסי "הא חלקי".

הרמב"ן³² ששלימות של העולם הבא היא בזמן שלאחר תחיית המתים – כאשר תהיינה נשמות בגופים. כי בגוף היהודי כשלעצמו יש מעלה מיוחדת.

לפי זה יש לומר, שמשום כך יש מעלה בחובת אכילה כלשהי בסעודה שלישית: כיוון שסעודה זו היא מעין העתיד לבוא, שגם אז יהיה גוף שיקבל שכר, ומסיבה זו צריך הגוף לחוש עונג גם בסעודה זו, על ידי טעימה כלשהי, ביחד עם הענין של "אין", של "לא תמצאוהו" – ולכן אין הוא אוכל פת.

ויותר מכך: מפורש בכמה מקומות³³, שסעודת הלוייתן ושור הבר לעתיד לבוא תהיה סעודה גשמית. ויש לומר שכרמו לכך צריכה להיות טעימה כלשהי. (אך זהו חידוש גדול וצריך עיון וחיפוש יסודי לכך)³⁴.

ח. לעתיד לבוא – יתרון הגוף על הנשמה

וביתר עמקות יש לומר:

שלימות השכר לעתיד לבוא היא דוקא באופן של נשמות בגופים, משום שאז יתגלה יתרון הגוף על הנשמה, עד אשר הנשמה תהיה ניוזנית מן הגוף³⁵. הנשמה תהיה זקוקה לגוף כדי שתורגש בה הדרגה על עצמותו ומהותו יתברך אשר מציאותו מעצמותו.

(32) בשער הגמול.

(33) ראה הנסמן בתשובות וביאורים שם*. וראה שם, שבלקו"ת משמע שהסעודה הגשמית תהי' באותו הזמן דאין בו לא אכילה כו'. אבל להעיר מד"ה וישלח תרס"ז (ע' קה) דמפרש שהם ב' זמנים.

(34) בב"ח שהובא לעיל הערה 10 – שסעודה שלישית היא כנגד שבת דלעתיד דיעשה טעודה לצדיקים מליותן ובת זוגו, אבל בסעודה זו הרי יש ברהמ"ז (פסחים קט"ז, ב), היינו סעודה בפת. – ולהעיר מראב"ד לרמב"ם הל' תשובה פ"ח ה"ד.

(35) המשך וככה תרל"ז פצ"א.ב. וראה ד"ה לכל תכלה תרנ"ט. וראה גם תורת שלום ע' 120 ואילך.

ז. מעין עולם הבא – עונג גם לגוף

ויש לומר, שההסבר לכך הוא³⁰:

המשמעות של הנאמר על עולם הבא ש"אין בו לא אכילה ולא שתיה" איננה שאז תאבד המעלה של הגוף היהודי, משום שמציאותו או חשיבותו תתבטל. אלא, הכוונה היא, שבעולם הבא ייעשה החיבור בין הגוף לבין הנשמה שלא באמצעות אכילה ושתיה גשמית.

וכידוע, שתורת החסידות³¹ סוברת כדעת

מחזיק ברכה ר"ס רצא. ולהעיר, שעל גליון הש"ס (וילנא) צוין במאמר ר' יוסי לתוס' הנ"ל.

(28) בחדא"ג שם.

(29) ע"ד מ"ש במחזיק ברכה שם לגבי ר' נחמן.

(30) בהבא לקמן – ראה גם תשובות וביאורים* סוף סי"א ובהערות שם (ע' 58-57).

(31) לקו"ת צו טו, ג. ובכ"מ.

(* אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ב ע' ע"ז. המו"ל.

הוספה

בשורת הגאולה

פב.

מבואר בכתבי האריז"ל שדור הגאולה העתידה הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים, ועפ"ז, הנשים הצדקניות שבדורנו שבזכותן נגאלים, הן הן הנשים הצדקניות שבזכותן יצאו ממצרים. וכיון שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר נשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – השתדל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לפעול ולהשפיע ביותר על הנשים, כדי למהר ולזרז את הגאולה בזכותן של נשים צדקניות שבדורנו.

. . . והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה – כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים, „מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומרירות („מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעה מקרב ולב עמוק „עד מתי, עד מתי,

(1) שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר הליקוטים שמות ג, ד.

(2) פרשי שמות טו, כ.

(3) שמריר רפכ"ז. שהש"ר פ"ב, יא.

ולפי זה יש לומר לגבי סעודה שלישית: בכך שיש חובה בטעימה כלשהי, מתבטאת מעלה, מדגישים את חשיבות הגוף ובמילא מתגלית יותר ה"שבת" של לעתיד לבוא.

וזהו ההוכחה שמביא הרבי נ"ע מדברי רבי יוסי: דבריו של רבי יוסי „הא חלקי...", למרות שנאמר „היום לא", מהווים נתינת כח לאכול אכילה כלשהי בסעודה שלישית באופן שזהו מעלה, ומתברכים בה „הא חלקי" – לא זו בלבד שאין כאן העדר ושלילה – „היום לא", אלא להיפך – זהו המעלה הגדולה של השבת שלעתיד – הנשמה ניוונית מן הגוף.

ט. דברי רבי יוסי – נתינת כח

וזהו המשמעות הפנימית של דברי רבי יוסי:

„הא חלקי מאוכלי ג' סעודות בשבת" – שהוא יוכל לאכול אכילה כלשהי³⁶ בסעודה

(משיחות ש"פ בלק תשט"ז, אחש"פ תשל"ט)

(36) שעי"ז הובא במאמר אדנ"ע, כנ"ל.

לזכות

כ"ק אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח

🕊 🕊 🕊

ויה"ר שעי"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

🕊 🕊 🕊

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח

לעולם ועד